

ansaa dette Forslag for saa holdbart, at det vilde holde en rum Tid, langt udover den Tid, hvori det ærede Medlems — det var min — Agitationsrøst mod denne Ordning vilde lyde og blive ænset ude i Landet. Jeg ved jo ikke — og ingen ved det —, hvor længe jeg skal leve; jeg haaber, at saa længe jeg lever, skal min Agitationsrøst lyde sammen med mine Partifællers mod privilegeret Valgret og for den lige og almindelige Valgret. Men jeg kunde jo for den Sags Skyld efter Naturens Orden godt leve en Menneskealder endnu, og gør jeg det ikke, kunne mine samtidige, Medlemmer af den Generation, jeg tilhører, meget godt leve en Menneskealder. Den ærede Ordfører for Flertallet gaar altsaa ud fra, at denne Forligsordning med privilegeret Valgret til Amsraadene og derigennem ogsaa med Indskrænkning af den lige og almindelige Valgrets Indflydelse i Sogneraadene vil staa i hvert Fald en Menneskealder. Det kommer nu an paa! Det kommer an paa, hvor kraftig vor Agitationsrøst lyder, og vor Afstemning her vil blive Udgangspunktet, siger jeg, for en ny Agitation mod denne Ordning, indtil den privilegerede Valgret er helt og fuldt forsvunden. Jeg tror ikke, det vil være en Menneskealder. Men det er rigtigt nok, at hvis det stod til de Herrer af Flertallet eller til Regeringen, vilde det være en Menneskealder eller mere, thi de Herrer have afskaaret sig fra at kæmpe videre. Der bliver nyst derpaa — jeg tager det som et godt Varsel for, at det er rigtigt, hvad jeg siger.

Men naar vi Socialdemokrater om lidt stemme imod det foreliggende Forligsforslag med privilegeret Valgret, stemme vi selvfølgelig ikke imod de Fremskridt, der findes i Loven. Vi stemme ikke imod Toklasse-Valgsystemets Afskaffelse i Kommunerne, vi stemme ikke imod den kommunale Valgrets Udvidelse fra 1,000 Kr. til 800 Kr. Skatteydere i København, og vi stemme ikke imod Valgrettens Udvidelse til Kvinder og Tyende. Det er en Selvfølge; det ligger i hele vort Partis Væsen, det ligger i Socialdemokratiets hele Historie i denne Sag. Vi behøve ikke ved en eller anden taktisk Manøvre at værgø os mod en agitatorisk Beskyldning fra de Herrer for, at vi skulde stemme imod den lige og almindelige Valgrets Udvidelse eller Almindeliggørelse. Det anse vi for ganske overflødig, thi det tænkende Vælgerfolk kender tilstrækkeligt Socialdemokratiets Stilling i denne Sag. Vi stemme ikke imod de Fremskridt, der her

foreligge, men som desværre købes med de Tilbageskridt, jeg her har nævnt. Vi stemme ikke imod disse Fremskridt, lige saa lidt som de Herrer i 1894 stemte mod de Fremskridt, der vandtes ved Forliget. De Herrer stemte mod Forliget, men de stemte ikke mod Provisorierne — Gendarmeri- og Presseprovisorierne — Ophævelse. De stemte alligevel mod Forliget, og naar man fra deres nuværende allierede, men daværende Modstanderes Side sagde ude i Landet, at de Herrer af den daværende Opposition havde villet holde Liv i Provisorierne, saa svarede man fra Bergianeres, Hørupperes og Socialdemokraternes Side, at det var ikke Tilfældet, og Vælgerne forstode meget godt Situationen. Vælgerne glædede sig over, at disse Provisorier vare forsvundne, men beklagede den Maade, hvorpaa det var sket. Der kunde være vundet en hel og klar Sejr i Forfatningsstriden — der blev indgaaet et Forlig, og Vælgerne gik mod Forliget og dets Mænd og stemte Forligets Modstandere ind som Flertal i denne Sal allerede ved Valget derefter.

Naar vi Socialdemokrater stemme mod dette Forligsforslag, stemme vi ikke mod Fremskridtene deri, lige saa lidt som de Herrer af det nuværende Flertal gjorde noget saadant, da de stemte mod Alderdomsloven af 1891. Den Gang brøde de sig ikke om de gammelmoderates og Højres Agitation om, at de havde modsat sig Forbedringer af Arbejdernes Kaar. Det tænkende Vælgerfolk var ganske klar over, at Socialdemokraterne, Bergianerne og Hørupperne undte deres gamle fattige en virkelig Alderdomsforsørgelse. Men de Herrer stemte mod den daværende Forligslov om Alderdomsforsørgelse, fordi der forelaa et andet langt bedre Forslag, som kunde være ført igennem, om Folketingets Flertal havde taget Kampen op derpaa.

De Fremskridt, der findes i det foreliggende Forslag, ville vi fra vor Side udnytte til det yderste, og jo mere den almindelige Befolkning udnytter dem, des hurtigere vil den Tid komme, da den gennem sin udvidede kommunale Indflydelse støder mod Garantierne. Des før vil den Tid komme, da vi støde mod Garantierne her i København, den ny Sætnings af Magistraten. Des før vil den Tid komme, da den almindelige Befolkning i Købstæderne støder mod Skattefikseringsgarantierne. Des før, d. v. s. jo mere Landarbejdere, Husmænd og de brede Lag paa Landet udnytte de Fremskridt, der indføres, des før vil den Tid komme,